

Tandori Dezső

Vallomás Weöres Vándornak

Hit-
bizomány: hit-
vány elemeket foglalkoztattam magamban Létező vagy
Nem Létező
„Czéllok Érdekében“, tudok hát
mindnémelyekről, valamenny olyunkról,
ki bensőnkben így Lak(már)ozik, tudok már.
És ezzel minden meg van mondva, Égsapkás.
Kanállal a hideg nokedli: ennyi egy öröm csók
út-társ orcán, látás ennyi: ne is!
Senki és semmi ne lenne: ennyi: ugyan! Kik
mégis valamik-valamik valának Neked,
W. Vander, égi kék
sityakos, tudák: ők Neked igenis vannak, jó, de
mi akkor, hogy senki-semmi téged ne
(c)zavarjon: ez:
némelyekről és némikről egyáltalán T(h)e – he! –
nem akarsz, özönnel nem akarsz, egyszerűen nem
Akarsz többé, hogy mily félek. Mondani ezt Te(h)
nem Akarod. Inkább semmi, mondod, és Senki! Vagy bármi
változatban. De panasz szó, legföljebb ha bokádba nyilall
a Vándorlás, ne hagyja el szád, nem fogja elhagyni,
ez az egy legalább nem fog elhagyni, Látod,
és erre készülsz, ez nem fog elhagyni majd soha: hogy
ajkad egy szó nem fogja elhagyni, szemed nem fog heti- és
napilapok zaftjába bámulni, hát hagyysz mindenkit, úgy hagyysz,
hogy hagyjanak így, ahogy majd szó s látvány elhagy, s ez nem.

Hölderlés

A Vándornak tovább

Hogy ez, s hogy ez nem fog elhagyni, hogy elhagy: ez a'
(v)Vándorlás, nem gugyog kezdete semmi forrásból,
nem h(T)udni. Nem fog elhagy-
ni. Nem, hogy hegynek fel s le, vagy
az Eiger északi oldala, az Everest, az unottig
sorjázó filmek napra nap, hétre hét – ál zaft! nemzet-köz –,
nem ez a V(v)ándorlás, nem.
Nem s nem az, nem ez (a Vándorlás, nem, az nem
ez). Ez a Vándorlás, (v)Vándor: te magad vagy
az. Sajgó bokáddal valamik-valakik valának Neked,
ha csak egy cigaretta is a sottentómál. Még hogy, kórház-
ba, még hogy! Mint Balzc, Balazca, Blazca, holtig írhat-
nál, hogy törleszd egy éj kórházi költségeit (v)Viennában.
Inkább Táncz Lábbal eltánc(z)oltál s a segítőkét
eltanácsoltad. Most ezt nyögöd és nyúvöd. De nem, nem-é,
hogy a Segítést el-tanácsolád mindig, magad
Poet, mert végül Pöt Úton mentél mindig végig, pojt útt.
Eltanácsoltad, mi nem Oppj, Poet, Pojt, Pött út,
Poet Kukuricz-t szerettél, Poett krumplít, zsírral, anyád
paprikája (anyád nem anyázhatott Érthe, érte-e?)
elfogy, mire Grénád Mars jönne a háztartásban. De te
el Poett-krumpliztad a paprikát, Poet voltál, eltanács-
oltad, előnkormányoztad, elközgyűlted mind a (v)Varjacciót.
Varjacciók étke voltál, Poetaccio, taccson most, nyilallt
bokával az irtózatoss Unásban, Gens Una Sumus és Unjuk,
ha cská a négy égtáj felé kell mennünk is honrul, s hontt
a legborzalmasabb a Poet unalma, s így Vvvvv, ludak, ék szál.

Páris Hida(j)i

Hidalsz, nem is, végül is nem ezt a régi világot únod csupa rom, az egész francot únod, a menjünk a bűdös pébet únod, a görög pé betűt, Pásztorlány, mely a kör kerületét szrozza, orozza, és édes vagy fanyar olajban úszva tapadsz – legföljebb a pólyáló ködökbe.

Mit, hogy Páris hidai, jaj! Mit bármi konkrétum, unod, e rétet mindörökre. Mit bög a sok, mit vagy a sokaságbul, arbo? Arbocot levonod, borátum, borotvád zúg a délutánodba, végre le kell szedned, még két nap, és habozhatsz (és zsilett, pofád évtizedes szünet után összenyelve). Ezek a hidak nem vezetnek sehova. Únod e régi, únod ez új. Bármi ér, tév, hogy vársz, érjen, lásd fentebb. De valószínűságon is, szét lehet válogatni, ocsu, (o)csudás, erre ocsudsz, olcsu, híg lé, bokád nyilallik közben. Ez lett Sagittarius Voltod! E nyilallás ezer voltja. S a lépcsőn csak meg-leli cipőd sr, sarka az egyetlen jégdarabot, mely körül kifordulhat a világ, nem fordul ki, elfeketedhet, nem feketedik el, az új tavasz olajos illatú dzsungel teste nem a párducé, mely eltűnik benne, nem is tűnik el egészen. Tekeregnek a orosz forma bozót körvonalai, sötét olajban, ez lett nyilazó anteuszidból, de nem lettél nyuszi! Anteuszi légy, ne nyuszi, de sajnos, akinek ezt írhatom, tényleg azt érzem, le van szarva, nem volna, dehogy van, de hogy bárkinek én: az le, az van, jaj, jaj. Jaj, Pastoraleona.

Szarba ment, jó, persze-nem-jó, de az se

Az se érdekel, akkor mi van.

„Akkor”. Ha szarba ment.

Most mi lehet. Folytatódás jóra, rosszra, neked előbb rosszra, mert el kell olvasnod, mi a válasz, és mi lenne, ha szarba ment, nem te akartad

eleve,

eleve mi az, hogy „eleve”,

és hagyod a francba.

Valami így félre- és visszasikerült.

Vissza és félre.

Ott egye meg a rosseb.

Kevesebb-több, mindenki arra

értheti, amire akarja.

De hát ha megmondtad, kinek írsz te és mit.

Jó, most lábadozol.

Csak a lábad ne juttassák eszedbe.

Beveszel egy

Ibuprofent.

S a többi mint fent. De az olcsó poének túlján.

Olcsó poének túlján: nehéz érintkezésben

még – és ha küzdő alkatoddal nem leszel már: már – a...

miel? Nehéz érintkezésben. Mekkora időszakasz lehet

így, hogy semmi ne Legyen és ne is Vágyj rá, hogy lenne? Hézz

Hézz; hézz ide

Házz ide... De

valami közbejött, „házz” lett, sőt, „Házz” hézz

helyett, és Grace

medvének bízattatása jut eszembe: „Ne

szégy” (sic) „szomorú”, sic, „Ne szégy szomo-

rú!” – mondta. Semmi hézag.

A Semmi hézg, hézagszik, semmi hézag, hézagszik a semmi,
hézagszik a víz, és a hólygos, hólyagos, hógolyós jégből
hal áll, Óm, vissza, áll,
vissza és össze. Halálom: összevissza
áll. Összevissza igaz és ál.
És tetsz, na,
most tetssz, hogy
ez neked tetszik,
legalább úgy
– úgy RÉMLIK!